

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu : **J. J.**,
bývajúci v H., zastúpený JUDr. J. K., advokátom v H., proti žalovanému : **S., C.**,
zastúpený JUDr. M. Ď., advokátom v N., **o zaplatenie 6 481,11 € (195 250,- Sk) s prísl.**,
vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 17 C 247/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku
Krajského súdu v Nitre z 18. marca 2009 sp.zn. 5 Co 72/2008

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému trovy dovolacieho konania v sume 270,98 €
do rúk alebo na účet JUDr. M. Ď. do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nitra rozsudkom z 10. decembra 2007 č.k. 17 C 247/2005-175 zamietol
žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovanému zaplatenia 6 481,11 € s prísl., titulom
odmeny za sprostredkovanie odpredaja plynomerov. V odôvodnení uviedol, že žalobu
zamietol z dvoch dôvodov. Prvým dôvodom je skutočnosť, že k odpredaju 1850 ks
plynomerov nedošlo, žalovanému z ich predaja nevznikol žiaden zisk. Ústna dohoda
o vykonaní práce medzi žalobcom a žalovaným znela tak, že žalovaný vyplatí 50 % zo zisku
za každý zrealizovaný obchod. Žalovaný mal teda žalobcovi vyplatiť odmenu jednak
za zrealizovaný obchod a jednak zo zisku. Zisk vzniká až po odpredaji výrobkov,
t.j. po zrealizovaní obchodu. V žiadnom prípade nemôže zisk vzniknúť pred odpredajom
výrobku. Druhým dôvodom na zamietnutie žaloby bola skutočnosť, že žalovaný vzniesol
námietku premlčania. V tomto prípade sa právo mohlo uplatniť po prvý raz dňom
1. novembra 1995. Ustanovenie § 263 ods. 1 Zákonníka práce upravuje trojročnú premlčaciu
lehotu. Táto lehota teda žalobcovi uplynula dňom 1. novembra 1998. Žalobca si svoj nárok
na zaplatenie odmeny za 1850 ks plynomerov uplatnil až dňa 21. júla 2005, kedy bola žaloba
doručená súdu. Keďže žalovaný sa premlčania dovolal, nakoľko súd akceptoval jeho

vznesenú námietku premlčania, nárok žalobcu nie je možné priznať. Neakceptoval námietku žalobcu, že je potrebné vychádzať z 10 ročnej premlčacej lehoty, nakoľko žalovaný v konaní sp.zn. 19 C 32/97 uznal jeho záväzok a vedome ho porušil. Uznanie záväzku vyžaduje splnenie formálnych a obsahových náležitostí, t.j. nárok musí byť zo strany dlžníka uznaný písomne, čo do dôvodu a výšky a musí byť určená lehota, v ktorej sa má zaplatiť. K žiadnemu takému úkonu zo strany žalovaného ani v konaní sp.zn. 19 C 32/97 ani v tomto konaní nedošlo. Desiatročnú premlčaciu lehotu možno uplatniť i v prípade, ak ide o škodu spôsobenú úmyselne. V predchádzajúcom, ani v tomto konaní, ani v žiadnom inom konaní nebol preukázaný úmysel zo strany žalovaného spôsobiť žalobcovi škodu. Ani sám žalobca takýto úmysel zo strany žalovaného súdu nepreukázal.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Nitre rozsudkom z 18. marca 2009 č.k. 5 Co 72/2008-216 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V časti týkajúcej sa výroku o náhrade trov konania napadnutý rozsudok zmenil tak, že uložil žalobcovi zaplatiť žalovanému trovy konania v sume 1 707,89 € k rukám právneho zástupcu JUDr. M. Ď., do troch dní. Žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení sa stotožnil s náležite zisteným skutkovým stavom veci súdom prvého stupňa a s právnym posúdením veci prvostupňovým súdom a uviedol, že nárok žalobcu je premlčaný a pokiaľ súd prvého stupňa návrh žalobcu z tohto dôvodu zamietol, jeho rozhodnutie je vecne správne.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Uviedol, že predmetné rozhodnutie nemá oporu v skutkovom stave, je dokonca v rozpore s platnou judikatúrou Najvyššieho súdu a považuje ho za rozhodnutie, ktoré je v rozpore s ústavnými právami na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda toto rozhodnutie považuje za rozhodnutie, ktoré spočíva na nesprávnom právom posúdení veci podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. Navrhol zrušiť rozsudky nižších súdov a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odvolací súd a tiež okresný súd sa podľa jeho názoru nesprávne právne vysporiadali s predmetom tohto konania – žalobným petitom. V konaní pred okresným súdom a odvolacím súdom nebol právne zastúpený advokátom. Je toho názoru, že obidva súdy a to okresný aj odvolací ho mali poučiť, ako je presne potrebné špecifikovať žalobný petit, ktorý síce označil, že sa domáha zaplataenia istiny 195 250,-- Sk, avšak bez toho, aby bližšie uviedol titul, na základe ktorého žiadal o uvedené zaplataenie sumy. V priebehu konania dôvodil titul vedome spôsobenej mu škody žalovaným s poukazom na § 187 Zákonníka práce a teda, že na uvedený prípad sa vzťahuje 10 ročná premlčacia

lehota a nie trojročná. Podľa obsahu jeho vyjadrení je nepochybné, že sa v konaní domáhal náhrady škody a teda názor odvolacieho súdu, že predmetom tohto konania nebolo uplatnenie náhrady škody, nie je dôvodný. Odvolací súd vo svojom hore uvedenom rozsudku v sume 1 707,89 €, ktorými priznal trovy konania, zahŕňa aj sumu 308,60 € ako DPH. V tejto súvislosti poukazuje na platnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R.č. 70/1996, že ak je advokát, ktorý poskytuje právnu pomoc platiteľom dane z pridanej hodnoty, ako osoba vykonávajúca zdaniteľné plnenie, sumu ktorú vynaloží na úhradu dane z pridanej hodnoty nemôže zahrnúť do trov konania.

Žalovaný vo svojom vyjadrení navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť a priznať mu trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanvej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd buď v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.) alebo ak odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

V prejednávanvej veci dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý potvrdil jediný rozsudok súdu prvého stupňa, pričom nevyslovil prípustnosť dovolania a nešlo ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil

neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nejde ani o prípad, že by sa odvolací súd v tejto veci odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu. Keďže dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa citovaného zákonného ustanovenia nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku, ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písm.a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonnom ustanovení skutočne trpí.

Dovolací súd existenciu väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p. však nezistil, naostatok žiadnu z uvedených väd netvrdil ani žalobca.

Dovolateľ v podanom dovolaní v skutočnosti však nenamietal relevantné procesné vady (tzv. zmätočnosti) v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. Jeho námietky, že rozhodnutie nemá oporu v skutkovom stave a je dokonca v rozpore s platnou judikatúrou, že toto rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a v tejto súvislosti, že súdy sa nesprávne právne vysporiadali s predmetom tohto konania – žalobným petitom, že ho mali poučiť ako presne špecifikovať žalobný petit (dovolateľ mal na mysli právne posúdenie jeho uplatneného žalobného nároku – poznámka Najvyššieho súdu), tieto námietky možno považovať len za vady konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm.b/, c/ O.s.p.,

ku ktorým však dovolací súd môže prihliadnuť len za podmienky prípustnosti dovolania, v dôsledku ktorého sa preň otvorí možnosť prieskumnej činnosti vo vzťahoch k napadnutému rozsudku odvolacieho súdu.

Nakoľko prípustnosť dovolania žalobcovi nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z § 237 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti a námietok dovolateľa, z ktorých niektoré sú už dávno neaktuálne (napr. dovolací dôvod o nedostatku skutkových zisteniach, od účinnosti zákona č. 353/2003 Z.z. neexistuje a pod.).

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešný účastník v dovolacom konaní podal návrh na uloženie povinnosti nahradiť mu trovy tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol žalovanému vypracovaním vyjadrenia z 23. októbra 2009 k dovolaniu žalobcu (§ 14 ods. 1 písm.c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 10 ods. 1 tejto vyhlášky vo výške 220,77 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 tejto vyhlášky – 6,95 €) a DPH vo výške 19 %, čo činí 43,26 €, predstavuje spolu 270,98 €.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. júla 2011

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila 2011 Uhlířová

